

שוק שחור בחלוק לבן

העולם הזה חושף לראשונה את הפרשיות הנעלמות בענין פרופסור הוכמן

בל את הכסף, היה הפרופסור מעניק לבעלי את הטיפול הניסיוני שעליו דיבר. "בחדר שבו שכב בעלי, היו מאושפזים עוד שני חולי־רטן. האחד, פרדסן עשיר ששימש כמשך שנים אחדות כיושב־ראש מועצה מקומית במרכז הארץ. גם אשתו היתה משלמת לפרופסור הוכמן סכום כסף נכבד כל חודש. לא היתה לה כל בעייה לגייס את הכסף, משום שכפי שצינתי, בעלה היה עשיר מופלג.

"החולה השני בחדר הוא היה עיניה־חדש מתורנית. הוא שכב שם שישה חודשים, עד שמת. במשך כל אותו זמן לא בדק אותו הפרופסור הוכמן אפילו פעם אחת. רק עוזריו של הפרופסור טיפלו בו. העולה החדש היה מחוסרי־אמצע

ב סוף כל חודש הייתי מבקרת ב ביתו של פרופסור אברהם הוכמן, ואחרי שיחה על מצבו של בעלי, הייתי משאירה על שולחנו מעטפה ובה כמה מאות לירות. הפרופסור מעולם לא דרש את הכסף בפירוש. מעולם לא דובר על שוחד. הכל התנהל בצורה ג'נטלמנית. בתום השיחה הייתי משאירה את המעטפה על השולחן, ויוצאת.

"נהגתי כך, משום שזמן קצר אחרי שי בעלי חולה־הרטן אושפז במחלקתו של פרופסור הוכמן, בבית־החולים הדסה בירושלים, נודע לי משיחות עם נשים אחרות, שבעליהן היו מאושפזים באותה מחלקה, כי זוהי הדרך היחידה לזכות בתשומת ליבו המיוחדת של הפרופסור.

"מי שראו שילם, יכוד היה יש"

התדיסור

עוב, ולא שילם לו. "בעלי ובשכני־לחור, היה הפרופסור מטפל אישית. מלווה אותם בעצמו לחדרי־הקרקנות, מגיש להם תרופות, ומדייפסם גם מתלוצץ איתם."

האשמות חמורות ביותר

פרופסור אברהם הוכמן, ראש הר מחלקה האונקולוגית בבית־החולים הר אוניברסיטאי הדסה בירושלים, נחשב כ מומחה הישראלי הראשון־במעלה לטיפול במחלות ממאירות. פרופסור הוכמן ייצג את ישראל במספר רב של קונגרסים בינ לאומיים, נהשב כאחד מבחירי הרפואה הישראלית. השבוע פורסם, כי ועדת אתיקה בבית־החולים הדסה המליצה ל הרחיק את הפרופסור לשנה מעבודתו. לי אחר שהורשע עליי עובדים וחולים גס יחד בניצול לרעה של מעמדו, בהתנהגות בלתי־אנושית, ובגביית כספים ללא מתן קבלות.

כב במחלקה חודשים ארוכים מי כלי שהפרופסור יגש אליו אפילו פעם אחת. רק האסיסטנטים היו מטפלים בו."

הדוברת, אלמנתו של איש־צבא, יושב ראש סניף מקומי של תנועה פוליטית במושבה בה התגורר, השתדלה לשווא למי שול ברוחה, כאשר שיחורה את המאורעות שחלפו עליה במשך שנה וחצי.

"עכשיו אני יודעת," המשיכה האלמנה וסיפרה, "כי כבר בשלב מוקדם של הר אישפוז פשטו שלוות סרטניות בכל אברי גופו של בעלי. הוא היה אבוד. אבל אז עוד קיוויתי לגס. כל לילה התפללתי שאולי למחרת תימצא התרופה הגואלת.

"את כל תיקותי תליתי כסופי סור הוכמן, אולי הוא יצליח להי ציל אותו. הייתי מוכנה לגייס כל סכום כסף אפשרי, ובדבר שיכרוק את כעלי מדיווים, ולא יתעלב מי מנו, כפי שהתעלב מחלומים אחרים, מחוסרי־אמצעים.

המישפחה התרושעה כליל

אחרי שכעלי אושפז, עברתי ל התגורר בירושלים, כדי שאוכל לשי בת לידו. בתברתו, במשך כל שעות היום, את ילדינו השארתי אצל הורי, כדי לא לשבש עד כמה שאפשר, את מהלך חייהם התקין. היוצאת המגורים בירושלים, הי כסף ששלמתי לפרופסור והעובדה שבעלי

במיסגרת איסוף החומר לצורך סידרת כתבות זו, ועוד קודם שהתפוצצה, פרשת הוכמן, נפגשו לפני כשבועיים עם הר אלמנה, שסיפרה הובא בראשית הכתבה. סיפור זה היה כה מדהים, עד שקשה היה להאמין לדבריה. כדי לאמת את האשמותיה, שוחחנו גם עם אשתו ובנו של הפרופסור המנוח, שכנו־לחור של בעלה, יושב־ראש המועצה המקומית, והפתעתינו

אינך רוצה לשכב במיסדרון (כמו אלה מימין) עליך לשלם למנהל המחלקה

היה סיפורם כימעט זהה לזה שי האלמנה.

נפגשו לשיחות ארוכות עם חמשת גיסייה של האלמנה, כולם אנשים ידועים בתחומי־עיסוקיהם. סיפורם תאם את דברי האלמנה. שלושה חודשים אחרי שבעלה אחיהם, אושפז, נקלעה אשתו לקשיים כס פיים והם, לפי תור, במשך שנה וחודשיים, היו מוסרים לה מדי־חודש את התשלום הקבוע עבור הפרופסור.

כיוון שהיו קשורים מאוד לאחיהם והיר בו לבקר בבית־החולים, הבחינו גם הם בתמורה־לרעה ביהסו של הפרופסור, באותן פעמים בהם אחרו בימים אחדים בגיוס הכסף. היחס הפך לבכי, מייד אחרי שה תשלום הועבר לידיו.

לא עבר, רוששו אותי לגמרי. נאלצתי ליעזר בקרובי־מישפחה, כדי להמשיך ל שלם לפרופסור מדי־חודש.

"לא תמור היו קרובי־המישפחה שלי מעבירים אלי את הכסף בדיוק באחד בחודש. במיקרים נאדה, היה קורה דבר מוזר. הפרופסור היה יושב אליו ואומר: 'את יו דעת, הגיעו כדורים חדשים מי שווייץ'; או: 'יש זריקה ניסיונית חדשה, אני אנסה אותה על בעלך'.

"הייתי מתמלאת תיקוה. אבל להפתעתי המרה, בעלי לא היה מקבל את הטיפול המובטח. ידעתי זאת, מפני שהייתי יושבת לידו במשך כל שעות היום. רק אחרי שקי

